

RENAȘTEREA

„Noi propoveduim pe
Hristos cel răstignit, smîn-
teală pentru Iudei și pen-
tru Elini nebunie.

I Corinteni 1, 23.

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul: parohii cl. I 20.000 Lei parohii cl. III 15.000 Lei
„ cl. II 18.000 Lei particulari . . 15.000 Lei

Redactor: Prot. A. FAUR

Redacția și Administrația:
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

ÎN SLUJBA MISIONARISMULUI

Dacă cineva ar căuta să afle care a fost taina prin care creștinismul a putut să-și facă loc în lumea păgână, răsturnând vechea ordine de lucruri, răspunsul ar putea să fie următorul: primii creștini erau convinși de mesianitatea Mântuitorului Hristos și de dumnezeirea operei pe care o îndeplinește. Renăscuți din lumea egoismului și altor păcate, care bântuiau și atunci în lume, Sf. Apostoli au devenit făpturi nouă. Ceea ce s'a schimbat însă în ei n'a fost cele dinafară, ci sufletul. În inima lor s'a sălășluit toată dragostea de care cineva poate să fie capabil, după cum din toată ființa lor au făcut un altar sfânt, în care au lăsat să se officieze zilnic cultul sfânt al dărniciiei totale pentru Dumnezeu. Și nimeni n'a subliniat așa de frumos adevărul acesta ca Sf. Pavel: „Noi răspândim pretutinderea mireasma lui Hristos“. În omul acela mic, cu o înfățișare nu prea aleasă și cu o constituție care nu putea să fie invidiată de nimeni, Sf. Pavel a reușit totuși să schimbe fața lumii. Când vorbea de Mântuitorul Hristos, nu mai era el. Nu mai vorbea omul, ci prin gura lui curgeau potop de cuvinte cari vădeau o bogăție de imagini și de gânduri cari nu se puteau naște într'un om de rând. Fața de bună seamă i se însenina și se lumina iar din ochi scăpărători se furișau săgeți de lumini cari ținteau până dincolo de inimă. În jurul lui se năștea o atmosferă de zile mari, încât cei ce-l ascultau nu se puteau smulge din mreața adevărurilor sale. Simțea cum duhul lui Dumnezeu se cobora în cele din lăuntru ale sale și de acolo se revărsa cu convingere înafară. E tocmai ceea ce subliniază sf. Pavel, când spune: „Nu mai trăesc eu, ci Hristos trăește în mine“ (Gal. 2, 20). Această radicală transformare a ființei sale a făcut din el *omul cel nou*.

Conștient de menirea ce o are, pe unde mergea, ducea cu sine tot focul convingerilor sale

sfinte. Nici un moment n'a crezut altfel, după cum nici un moment n'a lăsat să se întrevadă altă convingere decât aceea a dragostei și a jertfelniciei totale pentru Hristos. „Căci nu pe noi ne propoveduim, ci pe Hristos Iisus, Domnul; iar noi suntem slujitorii voștri prin Iisus. Pentru că Dumnezeu care a zis: Strălucească din întunec lumina — acela a luminat și inimile noastre, ca să strălucească cunoștința slavei lui Dumnezeu pe fața lui Iisus Hristos. Dar comoara aceasta o avem în vase de lut, ca să văză că mărima puterii este dela Dumnezeu, iar nu dela noi. Din toate părțile suntem strâmtorați, dar nu striviți, suntem în mare cumpănă, dar nu desnădăjduiți; prigoniiți dar nu părăsiți; doborâți la pământ dar nu prăpădiți. În toată vremea purtăm în trup moartea Domnului Iisus, ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru. Căci noi cei vii pururea suntem gata de moarte pentru Iisus, ca și viața lui Iisus să se arate în trupul nostru cel muritor. Încât moartea lucrează întru noi, iar viața întru voi“ (II Cor. 4, 5-12).

Cuvinte ca cele de mai sus nu pot fi spuse de un om de rând. Numai un fanatic, un „ne-bun pentru Hristos“ (I Corint. 4, 10) a putut vorbi și vieții ca și Apostolul nostru. De aceea din calea lui au dispărut orice barieră și religia cea nouă câștigă teren cu fiecare zi.

Prin felul lui de a fi și de a propovedui, Sf. Apostol Pavel a fost și rămâne modelul de totdeauna al misionarismului activ. De aceea Biserica în decursul veacurilor sale de existență de câte ori a simțit nevoia de a-și inviora forțele în luptă cu păcatul n'a privit spre puncte din afară de sine, ci s'a adâncit în sine, aflând indestulător har și indestulătoare persoane care să o ridice până la nivelul la care tindea. Pe vremea Mitropolitului Antim Ivireanul, vîstea misionarismului nostru a trecut cu mult dincolo de barierele țărișoarei de atunci,

până prin Constantinopol, Caucaz și Arabia, pentru a aduce credincioșilor de acolo cuvântul aromat al Evangheliei în limba pe care o vorbeau. Și ce se poate spune despre mitropolitul de atunci se poate spune și despre domnitorul contemporan lui, despre Constantin Brâncoveanu, care mai bine s'a lăsat jupuit de viu, cu cei patru copii ai săi, decât să se lapede de credință.

Ortodoxia e viață și viața se cuvine să tresalte în sufletele tuturor acelor cari au gustat odată din aroma învățăturilor sale.

În vremuri de mari prefaceri sociale, când la orizontul vieții încep să mijească zorii unor vremi care pot uneori umbri lumina conștiinței noastre, pentru un anumit timp, e bine să ne concentrăm în noi înșine și să vedem dacă din comorile noastre adânci n'am putea desprinde noi adevăruri care să arunce o dâră de lumină asupra contemporaneității.

Poporul nostru este un popor care a trăit prin Biserică. Altoit pe mlădița învățăturii sale, veacuri dearândul s'a hrănit din duhul ei regenerator încât îl avem astăzi concreșcut cu Biserica și identificat cu toate formele exterioare prin cari se manifestă. Cu toate acestea însă, vicisitudinile vremii nu l-au lăsat în completă nepăsare. Se cunosc cazuri unde unii din credincioșii noștri s'au lăsat prinși în mreața vicioasă a contemporaneității, și fie că au devenit nepăsători față de cele sfinte, fie că alții, dornici de o mai adâncă trăire religioasă, și-au căutat alinarea sufletului în adunările unor propagandiști. Și cazurile acestea, cu părere de rău trebuie să recunoaștem, nu sunt izolate. Te cuprinde mirarea când vezi pe cutare din sat, în zi de praznic stând departe de îndeletnicirile noastre creștinești, cercetând unele cluburi sau strecu-

rându-se ușurel spre o casă din margine de sat, unde un grup de oameni de teapa lui cred că au aflat un drum mai drept către cer decât acela propovăduit din fața sfintelor noastre altare. Nu mai amintesc de starea sufletească a preotului conștient când își vede credincioșii trecând în felul acesta pe lângă el, pentru că știu că fiecare răsvrătit este un cui în inima lui. Și răul acesta poate să ia proporții și mai mari. În cazul acesta trebuie făcut ceva. Dacă strămoșii noștri s'au îngrijit să ne dea veacului în care trăim cu o conștiință trează, datori suntem și noi să lășăm urmașilor noștri o moștenire care să fie conformă cu realitățile de totdeauna ale neamului. Și după cum preoții „cu crucea în frunte“ au fost făclierii vieții noastre obștești, lor le incumbă datoria și mâine să păstreze acest patrimoniu sfânt, căci ei sunt mai apropiați de popor, ei sunt „părinții“ poporului, dupăcum așa de frumos îi și intitulează.

La răspântia vremilor aspre prin care trecem e bine să se împrăpăteze cât mai des aceste adevăruri. Numai dându-ne mereu seama de menirea ce o avem, ne vom strădui să aflăm noi mijloacele de îmbărbătare în misiunea de mâine. Și în aceasta privință, ca și 'n atâtea altele, cel dintâi imbold ni-l îmbie Marele Apostol Pavel care, una făcându-se cu Hristos, a biruit în toate. Și nu s'a plâns niciodată de sărăcie. Fără să apeleze la dărniciia credincioșilor, a trăit așa de bine, încât în conștiința lumii de astăzi trăește tot așa de viu ca și pe vremea când își purta „neputințele“ (II Cor. 11, 30) prin comunitățile de atunci.

Și Sf. Pavel va trăi mereu, rămânând pildă vie de muncă și de biruință pentru toți cei ce știu să creadă și să nădăjduiască cu adevărat.

Dar cu aceasta încă n'am spus tot.

Pr. AUG. FAUR

DRUM MÂNTUITOR

Iscoadele sufletului caută să pătrundă sensul pilduitoarei trăiri pământene a Mântuitorului lumii.

Crucificarea, momentul suprem dintr-o întregă viață de jertfă, a răscolit tainițele conștiinței oamenilor și a deschis poarta pentru cei ce vor să ia calea luminii.

Ca să ne învrednicim de împărtășirea din biruința adevărului, se cere înnoirea totală a ființei noastre, înnoire pornită dinlăuntru și revărsată înafară cu exuberanță tinerească. Așezând cuvântul Domnului în ungherul cel mai ales al sufletului, ca o candelă a vieții veșnic aprinsă, ni se va descoperi drumul demn de urmat, drumul trăirii cu Hristos. Și atunci, ca negustorul de mărgăritare, care găsind un mărgăritar deosebit de prețios a vândut întreaga avere și l-a cumpărat, să lăsăm la o parte toate formele de viață neîndestulătoare, rătăcite, care ne slăbesc și ne înjosec, pentru a așeza mărgăritarul nobil în aliajul ființei noastre. Adevărul evanghelic va limpezi și va armoniza gândurile și manifestările tuturor, căci din casa lui Dumnezeu niciun suflet nu pleacă flămând sau însetat.

Alegând această conduită nu vor întârzia, de sigur, să apară piedicile răului, glasul lăuntric neîndeajuns stăpănit, atacurile îndreptate dinafară. Dar ce poate fi mai întăritor decât lupta, decât suferința. „Suferința curată și transformă sufletul, prefăcându-l asprimea în blândețe, neîndurarea în milă. Ea face ca cei bogăți să simtă că sunt frați cu cei mici și lipsiți. Ea e marea dascăl al omenirii; zămis-

lește ideile înalte, viziunile sublime; dăltuiește chipul luminos al vicțiilor strălucite. Caracterele de piatră s'au făurit în atelierile suferinții“.

Poate nu e de-ajuns suferința pentru a câștiga fericirea. Fiul lui Dumnezeu ne-a arătat că numai jertfa aduce întotdeauna mântuire și biruință. Jertfe incalculabile de energie și de vieți stau la baza evoluției umanității. Numai pe această cale s'au dobândit bunurile morale, însă tot atât de adevărat este și faptul că la capătul oricărei jertfe curate stă o biruință, o înviere și o înălțare.

Cine nu și-a frământat simțămintele în aluatul dospitor de biruințe, cine nu s'a isbit de talazurile răutăților și cine nu a dat piept cu furtuna ispitelor, chiar dacă ajunge la lumină, nu va putea trăi puternica semnificație a unei învieri, nu va putea gusta dulceața negrăită a înălțării spre Creator.

Să luăm pildă dela natura care în fiecare an își înoiește haina sub aromitoarea adiere primăvăratecă, să luăm pildă dela mugurul care se trudește să ofere privirii cea mai plăcută floare și ca el să îndreptăm seva sufletului nostru în plămădirea unui ales buchet de virtuți. Să pregătim casa lăuntrică pentru marea sărbătoare în care harul divin va învălui sufletele noastre, în care răsplata vieții curate va întări legătura firească dintre Tată și fii. Atunci dangătul clopotelor, corul cetelor îngeresti și trambițele serafimilor vor vesti triumful binelui și vor adevăra că cerul și pământul una sunt.

RADU CĂRPINIȘANU

Preoții sunt cauza sectelor?

Este o versiune pe cât de nefondată, pe atât de șubredă din partea unor străini de neamul și de credința noastră strămoșească și, chiar din partea câtorva intelectuali ai noștri, care cutează să afirme că ivirea și înmulțirea sectelor religioase se datorește exclusiv preoților, care sunt acuzați că alegă mai mult spre cele materiale, decât spre o viață spirituală.

Această învinuire este direct ofensătoare; împotriva ei s'a ridicat cu toată autoritatea defunctul Episcop Grigorie al Aradului în cartea: „Secetele religioase“, spunând: „Intelectualii noștri să se oprească a ne acuza mereu, că din cauza clerului se răspândesc sectele“. Se adresează intelectualilor noștri nu fiindcă numai ei ne-ar acuza, ci pentru că numai asupra lor are autoritate Biserica, iar nu și asupra străinilor.

Intrebăm: pentru ce acești străini de neam și de Biserică nu acuză pe un căpitan de oștire pentru dezertarea unui soldat, pe un medic, pentru nereușita unei operații, sau pe un avocat, când clientul a pierdut procesul?

Preoțimea de azi este conștientă de înalta ei chemare și corespunde nevoilor și vremilor pe care le străbatem, atât din punct de vedere intelectual cât și moral. Cazuri izolate, care depășesc legea, nu pot tulbura cătuși de puțin conștiința dreaptă a

acelora, care iubesc dreptatea și onoarea.

Că preoțimea înclină și spre o viață materială? Dar asta nu înseamnă numai decât că se desinterecează de enoriași; dimpotrivă, confirmă și mai mult grija pentru desvoltarea și propășirea vieții, atât spirituale, cât și materiale din sânul Bisericii. Și Iisus a fost preocupat de cele materiale atunci când a săturat mii de oameni în pustie și a poruncit apostolilor să le dea de mâncare; iar pe apostoli i-a chemat, cu ocazia învierii, la mâncare: „veniți de prânziți:“ nimeni nu și-a urit trupul său, ci și-l hrănește și încălzește“.

E timpul sosit ca preoțimea viguroasă și conștientă de datoria ei să ridice înalt steagul de luptă contra tuturor vrășmașilor, care caută să samene otrava vrășmășiei dintre turmă și păstor.

Tovarăși de luptă, pentru izbânda Bisericii răsăritene, găsim în renumita și istorica asociație: „Frația Ortodoxă Română“, la care se alinase și F.O.R.S. ale cărei energii proaspete desfășoară cea mai frumoasă și rodnică misiune.

Să mobilizăm întreg elanul sufletului nostru, să ne înarmăm cu armele bunei credințe și să ne mișcăm cu toată conștiința devotamentului nostru sfânt pentru apărarea credinței și altarului strămoșesc.

Pr. V. ȘEULEANU

DOI APOSTOLI:

Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae
și Pr. Prof. Dr. Teodor Bodogae

Când se va face bilanțul stradanilor culturale, la vreme de pașnică și dreapta judecată: Sibiul ultimelor decenii va merita să primească locul de frunte.

(Când zicem Sibiul, ne gândim la Academia Teologică, la „Astra“ și

la vechea editură „Dacia Traiană“).

Cinstindu-și înaintașii prin fapte asemenea și prin râvnă însușit roditoare I. P. S. Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul vrednicilor creștine-culturale și stegarul românismului arde-

FOILETON*

NICOLAE COLAN

— EXPONENTUL CULTURII ROMÂNEȘTI
ÎN ARDEAL —

de V. PĂPILIAN

Doamnelor și Domnilor,

Activitatea iubitului nostru vlădică, Prea Sfinția Sa Episcop Nicolae Colan, este o îmbelșugată rodire. Păstor și misionar, cărturar și cercetător, apărător al celor obidiți și judecător îngăduitor față de cei îngâmfați, Prea Sfinția Sa în toate lucrările Sale a depus aceeași râvnă și aceeași înțelegere, și dacă oamenii uneori din nepricepere, reacredință sau nebunească îndârjire, i-au putut sminti fericirea clipei, Dumnezeu în semn de veșnicie după vorba Psalmistului, i-a „trimis ajutor din sfânt locașul Său și din Sion“.

Pentru noi scriitorii români, Vlădica Nicolae este un meșteșugar al cuvântului românesc, un ostaș al limbii române, un apologet al duhului românesc.

Doamnelor și Domnilor,

Fără îndoială că limba este un fenomen social, ea apare ca și moneda ca o necesitate a schimbului dintre interesele omenești, ca un soi de comerț între oameni. Dar această explicație este cu totul insuficientă, fiindcă limba are o altă

obârșie; limba este o manifestare obligată a sufletului, o depășire a sufletului care nu reușește să spună totul prin mimică, gesturi și atitudine, ea este vehiculul prin care pogoară duhul și se exteriorizează sufletul și, ca atare, ea este prima poezie și primul cântec. Dar limba depășește vremelnicia clipei de față, ea fiind o sinteză a trecutului, în rostul ei vorbind părinții și strămoșii noștri. Limba are și o întindere în spațiu, întindere care depășește hotarele hărților geografice. Limba este istoria și geografia vie o neamului. Așa înțelege Prea Sfinția Sa Episcopul Nicolae rostul limbei.

„Fără îndoială, spune Sfinția Sa, limba este în primul rând cel mai de căpetenie mijloc de înțelegere între fiii aceleiași nații.

Dar limba națională este mai mult decât atâtea. Ea ascunde în sine, ca într-o cutie magică, întreaga viață a unui popor, cu trecutul lui cel mai îndepărtat, cu pământul care l-a hrănit și care i-a încântat privirea, cu împrejurările sociale în care a viețuit, cu îndeletnicirile lui zilnice, cu credința care l-a mângăiat în vremi de restriște și care i-a îndrumat năzuințele, cu toată civilizația și cultura la care a izbutit să se înalțe, din treaptă, în treaptă, de-a-lungul veacurilor.

Pe tărâmul istoriei, studiul limbii a fost în stare să arunce lumină asupra unor probleme care în lipsa altor dovezi ar fi rămas cel puțin obscure, dacă nu chiar acoperite de vălul unei taine de nepătruns. Adevărul acesta se poate verifica în istoriografia oricărei națiuni și el a fost verificat și în studiul istoriei noastre, unde învățații filologi români și străini, prin cercetările lor pline adeseori

de mucenicească migală, au ajuns la concluzii dintre cele mai clocovente pentru lămurirea unor întrebări ale istoriei noastre. E destul să amintim în această privință prețioasa contribuție a filologiei la lămurirea originii creștinismului nostru, la desvelirea originii noastre etnice, la a neîntreruptei noastre dăinuiri pe strămoșescul pământ al Daciei Traiane, sau la a osebitelor îndeletniciri ale părinților noștri celor de demult“.

Doamnelor și Domnilor,

Sunt multe ipoteze asupra împrejurărilor în care au luat naștere primele scrieri în limba românească. S'a invocat influența husitismului, a catolicismului, a luteranismului. Toate acestea au avut fără îndoială partea lor de adevăr. Dar să nu uităm că primele tipărituri românești au fost cărțile sfinte: Psaltirile lui Coresi, Evangheliile și Cazaniile. Prin aceste cărți se exprima alianța dintre Dumnezeu și neam, alianță care dăinuia de mult sub forma de *lege românească*.

Scrișul românesc n'a fost decât aceeași trebuință de a exprima duhul românesc și de a fixa acea geografie și istorie română, istorie cu obârșie în Dumnezeu și Traian, și geografie întinsă cât balada Mioriței.

Doamnelor și Domnilor.

Activitatea publicistică a Prea Sfinției Sale Episcopul Nicolae Colan este foarte bogată. Cu drept cuvânt Prea Sfinția Sa a fost denumit *ierarh cărturar*. Lucrările sale: Epistola Sfântului Paul către Filimon, Hristos și viața omenească, Biblia și intelectualii, Omul cel nou, Medalioane, În le-

*) Discursul rostit în ziua de Sf. Petru și Pavel — cu ocazia împlinirii a 10 ani de arhipăstorire.

nind ceea ce Sf. Sa a lăsat ca vremea să consfințească: „Viața în Hristos“ este egală cu o operă personală, deoarece prefacerile textului, completările ce i s'a adus și orânduirea lui cea nouă, așa cum o vedem noi, este și a mult smeritului preot Teodor, nu numai a vrednicului Nicolae de acum 600 de ani. Părintele Teodor Bodogae merită aceasta sub-

liniere fiindcă singur nu face nicio pomenire de acest fel în cartea de curând scoasă.

Merită mai ales că prin această smerită și demnă atitudine s'a dovedit nu traducătorul ci reînviătorul în gând și faptă a eruditului și creștinului autor Nicolae Cabasila.

Părintele GHEDEON

SFINȚIREA BISERICII DIN MOCIU

„Credința zugrăvește icoanele'n biserici“ — minunata expresie a poetului se completează azi prin fapta credincioșilor care zidesc și împodobesc pe întreg cuprinsul Ardealului biserici noi: cuiburi falnice de rugăciune și mândrie românească.

Vlădica nostru Nicolae, poate fi mândru și sincer lăudat pentru „turma“ sa.

Nici una din Eparhiile românești, n'a suferit de felurite și meșteșugite prigoane ca Eparhia Vadului, Felea-cului și a Clujului. Cu toate acestea — în ultimul timp — nici un Vlădică nu se poate mândri cu atâtea lăcașuri noi, înalte sau refăcute din greu ca P. S. S. Nicolae dela Cluj.

E poate în aceasta un îndoit semn: de credincioșia Valahă față de Dumnezeu nostru ocrotitor, cât și de „păstorul“ ei care mult s'a vrednicit înaintea „oilor“ sale și s'a martirizat cu gloata pentru sfânta biruință de azi.

Biserica din Mociu este opera colectivă a credincioșilor vrednici: săraci și bogați, conduși de bunul lor păstor, Preot Emil Sămărghitan.

La sărbătoarea sfințirii, dela Cluj, neobositul întru ogorul Domnului P. S. S. Nicolae, a fost însoțit de P.

C. S. Prot. Dr. L. G. Munteanu, Rectorul Academiei Teologice, de Dl Prefect al județului Pogăceanu, Prot. Fl. Mureșanu, Preoții C. Hașcău și Tomus.

Întâmpinați după datină la porți împodobite cu flori, oaspeții au fost pretutindenea binevenți de autoritățile administrative, de preoții din jur și mai ales de falnicile mulțimi de credincioși.

La intrarea în comuna Mociu, cuvântul de bun soset a fost rostit de Dl Primpretor Dr. Emil Fodorean, Prot. Fl. Mureșanu și preotul din Mociu: Emil Sămărghitan. Sfânta slujbă a sfințirii a fost săvârșită de un mare sobor la care s'a adăugat preoții din vecinătate: Drăgoi (com. Suat), Beleanu (com. Geaca) și Șeuleanu (com. Sopor).

Măreța predică a P. S. S. Nicolae a adus jar din marele foc al luminilor veșnice, aprinzând cugetele și iluminând vederile celor ce prăznuiau minunea închinării libere pe pământ liber românesc.

Insemnăm cu osebă plăcere „starea de față“ la acest praznic a Dlui Prefect Pogăceanu, a preotului unit, Vasile Rusu, și a preotului de lege reformată: Szöke. Gh. N.

MUCENICUL AUREL

S'au împlinit 6 ani de când a suferit moarte de martir, primul protopop ort. român al Huedinului Aurel Muntean, moarte silnică săvârșită de cei fără de lege în împrejurări grozave, în plină zi și în centrul orașului Huedin. Bătut până la moarte, cu capul despicaț de loviturile criminalilor, jupuit de viu cu mâinile frânte și sucite din încheieturi, viața mai licărea în martirul protopop, când sadicii criminali i-au înfipt un par în gât, cu un sânge rece nebănuit.

Adunarea protopopească a tractului Huedin a comemorat mucenicia păstorului, care nu si-a părăsit turma, deși a văzut că vin lupii mulți și răi, prin slujirea unui parastas, la care, în afară de îndurerata familie,

au luat parte mulțime de credincioși români din loc și jur.

S'a hotărît eshumarea rămășițelor pământești a martirului protopop și reșezarea lor spre veșnică odihnă lângă biserica centrală din Huedin, „Frumoasa lui Catedrală“ pentru care a muncit și suferit până și moarte.

A fost impresionant momentul când protopopul ort. român Petre Pop a dus cununa de flori dăruită de îndurerata familie, împreună cu protopopul român unit Stefan Răcășan, la mormântul martirului.

La intervenția stăruitoare a protopopului Petre Pop, strada Clujului, de azi înainte va purta numele în veci pomenitului martir protopopul Aurel Munteanu.

Îndreptar Tipiconal

(Dela 22 Septembrie 12 până la Octombrie 1946)

Dumineca XV-a după Rusalii.
(22 Septembrie 1946.)

Rânduile liturgice din această zi se fac după șablonul obișnuit din Periodul Octoiului cu întregirile din Mineiu, care prevede că, slujba Sfântului Apostol Codrat din ziua de 21 Septembrie să împreună cu Sfântului mucenic Foca din această zi, întrucât în ziua trecută, serbându-se sfârșitul (odovania) Praznicului cinstitei Cruci, s'au cântat numai ale Praznicului seara și dimineața, afară de Paremi, de Litie, Polileu și de Antifoanele Liturghiei.

Sărbarea cinstitei Cruci fiind astfel încheiată, cu ziua de azi vin la

rând Catavasiile Bunevestiri: „Deschide-voi gura mea...“, cari se cântă în toate Duminecile și în zilele cu Doxologie și Polieleu până inclusiv la 20 Noembrie.

Dumineca XVI-a după Rusalii.
(29 Septembrie 1946.)

Rânduile liturgice din această zi se fac conform șablonului din Periodul Octoiului, fiind la rând glasul al șaptelea.

Dumineca XVII-a după Rusalii.
(6 Octombrie 1946.)

Rânduile liturgice precum s'a arătat mai sus, fiind la rând glasul al optălea.

Prof. Dr. V. PETRAȘCU

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

Intoarcerea delegației Române dela Paris. În ziua de 21 Sept. la orele 4:30 a sosit în Capitală trenul ministerial, aducând delegația guvernamentală dela Paris. Încă dela ora prânzului în fața gării Mogoșoaia a început să sosească coloanele de cetățeni, veniți să întâmpine delegația Română dela Conferința păcii. Gara era pavoazăată cu drapelul tricolor și drapelele Națiunilor Unite. Se putea vedea deasemeni pretutindeni portretele M. S. Regelui și ale generalismului Stalin. Cu aceasta ocazie au vorbit Dl Dr. Petre Groza, Gh. Tătărescu și alții — lăudând faptele și rezultatele obținute de delegați.

Prelungirea reducerilor pe C. F. R. Direcția Generală C. F. R. a acordat beneficiarilor de cartete de identitate tip C. F. R. cu 50 și 75% reducere a căror valabilitate fusese prelungită până la 30 Septembrie a. c., o nouă prelungire de 3 luni, adică până la 31 Decembrie 1946.

Convocarea corpului electoral se va face peste două săptămâni. Cercurile guvernamentale declară cu toată temeinicia că peste două săptămâni se va trece în fapt la convocarea corpului electoral.

Conform prevederilor legii electorale, dela această dată vor mai trece încă 30 de zile și operația alegerilor va începe. Urmând litera celor scrise mai sus, alegerile parlamentare se vor ține la începutul lunii Noevrie.

EXTERNE

Demisia ministrului Wallace. Dl. Wallace ministrul comerțului din Statele Unite și-a depus demisia deoarece a ținut un discurs în care desaprobă actuala politică externă a U. S. A.

Președintele Truman a cerut ca ministrul Wallace să plece din guvern pentru că a atacat atât politica țării sale cât și pe ministrul Byrnes.

Președintele Truman a precizat convocarea unei conferințe internaționale științifice a Națiunilor Unite, care să discute între altele problema folosirii pașnice a energiei atomice.

Discursul Dlui Wiston Churchill. Dl W. Churchill — fostul prim-mi-

nistru al Angliei a ținut de curând un mare discurs în Elveția.

El a propus întemeierea unei prietenii franco-germane, după modelul căreia să se facă organizarea Europei. Discursul neașteptat al Dlui Churchill este foarte viu discutat.

200.000 Unguri vor fi transferați din Cehoslovacia. Comisiunea politico-teritorială pentru Ungaria a adoptat după lungi discuții amendamentul cehoslovac modificat în conformitate cu propunerile americane și sovietice, privitor la interzicerea oricărei activități revizioniste.

Revenindu-se la transferul celor 200.000 de unguri din Cehoslovacia, d. Masaryk s'a angajat formal că acest transfer să fie efectuat conform principiilor umanitare.

Dodecanezul atribuit Greciei. Comisia pentru Italia a adoptat în unanimitate textul prin care se cează Dodecanezul — Greciei.

România reia relațiile diplomatice și comerciale cu Austria. Ziarul „Manchester Guardian“ scrie că la Paris au avut loc importante convorbiri între ministrul de externe al Austriei de o parte, și primul ministru grec Tsaldaris, ministrul de externe al României Tătărescu și ministrul de externe al Bulgariei Culișeff, de altă parte.

Acești reprezentanți au asigurat pe ministrul de externe al Austriei că doresc să reia relații cu Austria. Ei au accentuat că este de dorit ca reluarea relațiilor diplomatice să fie urmată de reluarea legăturilor comerciale.

BISERICESTI

Sfințire de biserică. Duminecă 29 Sept. c. se va face sfințirea bisericii din Gostila, prot. Dej, de către P. S. Sa Nicolae Episcopul Clujului.

Prezenta însemnare ține loc de invitație pentru toți C. Preoți și creștini care vor să prăznuiască după datină această sărbătoare creștinească.

Vizita Inalt Prea Sfințitului Patriarh Nicodem la Moscova. În timpul verii, recâștigându-și sănătatea I. P. S. S. Patriarh al României a hotărît ca în prima jumătate a lunii Oct. 1946 să viziteze Moscova, răspunzând astfel invitației I. P. S. S. Alexei, Patriarhul întregii Rusii.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 328/1946.

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh al parohiei de clasa I-a Arieșeni din protopopiatul Câmpeni se publică concurs cu termen de 30 zile dela apariția lui în organul oficial „Re-nașterea“.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat după cvalificație.
 2. Casă parohială bună cu toate supraedificările necesare.
 3. Folorirea cimitirului.
- Concurenții își vor înainta cererea de concurs fimbrată și prevăzută cu

toate actele necesare, între cari și învoirea Prea Sfințitului Episcop, Ven. Consiliu Eparhial din Cluj, Piața Malinovski Nr. 18, iar spre a face cunoștință cu poporul se vor putea prezenta în parohie cu prealabila noastră aprobare.

Câmpeni, la 27 August 1946.

Sorin I. Furdui, protopop.

Nr. 5465/1946. Aprob. at.

Cluj, din ședința Consiliului Eparhial dela 6 Sept. 1946.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop secretar

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj